

[Steenholdt]

har jeg mærket en alvorlig politisk udvikling i Grønland, som jeg ikke er tryk ved. Min ret til at udtale mig hvor som helst i hvilken som helst avis må ingen prøve på at hindre mig i.

I løbet af det folketingsår, som nu er gået, er aftalen om, at vi i Grønland skulle overtage sundhedsvæsenet pr. 1. januar i år, blevet effektueret, og dermed er det sidste af de områder, som det er muligt at overføre ifølge hjemmestyreløven, nu overført til Grønland. Som jeg tidligere har nævnt, forsøger personalet i Grønlands sundhedsvæsen at udføre deres arbejde på den bedst mulige måde og det under som oftest meget vanskelige arbejdsforhold. Snævre økonomiske rammer og så at sige konstant personalemangel gør arbejdet meget krævende, men det er mit indtryk, at personalet i Grønlands sundhedsvæsen, alle medarbejderkategorier, gør deres bedste for at gøre situationen tålelig for patienterne.

Politiet i Grønland har også meget vanskelige arbejdsforhold, men gør en stor indsats for at bekæmpe den uheldssvangre udvikling i voldskriminalitet, antallet af drab, voldtægter og andre alvorlige voldsforbrydelser. Det har længe syntes, som om voldskriminaliteten i Grønland er blevet stadig grovere, men takket være politiets arbejde er det mit indtryk, at denne udvikling nu er ved at være stabiliseret.

Politikorpset i Grønland er sammensat af grønlændere og danskere, der i forening gør det kriminalitetsforebyggende arbejde, men alligevel er der store uligheder i betjentenes aflønninger for samme arbejde. Hvor længe skal de forskelle vare ved? Den grønlandske politiforening har, så vidt jeg er orienteret, taget skridt til at lade lønningsforskellene prøve ad rettens vej. Jeg har flere gange talt om det uheldige i de uens aflønninger af politiet, og jeg troede ellers – det er jo efterhånden en gammel sag – at justitsministeren var klar til at løse problemet. Da det ikke er tilfældet, skal jeg endnu en gang opfordre ministeren til at tage sagen op og løse problemet, så en unødvendig og uværdig retssag kan undgås.

Der har været en højroret diskussion for en måneds tid siden om de grønlandske indsatte i de danske fængsler. Der er stor enighed om, at det må være bedst, hvis de grønlandske kriminelle straffes i deres eget land, men for at løse problemet på en tilfredsstillende måde kræves der reale forhandlinger mellem Grønlands

Landsstyre og Justitsministeriet om dette problem.

Efter Danmarks nej til EF er der kommet mange meldinger om frygt for fremtiden. Jeg deler denne frygt, og efter de seneste oplysninger om, at Danmark efter et nej svækkes i EF, er jeg bange for, at Grønland, der jo står uden for EF, også vil få dette at føle, når vi skal genforhandle fiskeriaftalen i 1994. Vi har nemlig i Grønland igennem årene følt, at Danmarks EF-tilknytning og dermed Danmarks økonomi har afsmittende virkning på Grønland. I flere henseender er den danske økonomi sammenlignelig med et lokomotiv for den økonomiske udvikling i hele rigsfællesskabet, altså også Grønland og Færøerne.

Under åbningsdebatten ved dette folketingsårs start nævnte jeg de store økonomiske problemer for Grønlands fiskeri. Disse problemer er ikke blevet mindre siden da, tværtimod. Vi har oplevet den koldeste vinter i 100 år, og selv om det nu er sommer, har vi stadig sne og frost i Grønland. En sådan lang og kold vinter forkorter fiskesæsonen, og det betyder øgede økonomiske problemer for fiskerierhvervet, der som bekendt er det bærende fundament for Grønlands erhvervsliv. Når fiskeriet svigter og fiskernes indtjening udebliver, hvordan kan fiskerne så indfri deres økonomiske forpligtelser?

Siden torskebestanden næsten forsvandt fra Grønlands kyster, har virkningerne af den manglende købekraft bredt sig som ringe i vandet. De handlendes omsætning er faldet, det indkomstmæssige grundlag for skatteudskrivningen er forringet, og det har givet store problemer for de private erhvervsdrivende, som har været nødsaget til at lukke eller simpelt hen er gået konkurs.

Også kommunernes økonomi er i en alvorlig, uoverskuelig situation. Løsningerne trænger sig på, hvis vi skal undgå unødvendige firmalukninger og forøget arbejdsløshed. Den nuværende arbejdsløshed er uacceptabel – også i resten af rigsfællesskabet – men dertil kommer, at Grønland og Færøerne i forvejen er katastrofalt hårdt ramt af økonomisk afmatning.

I den situation mener jeg, at vores eneste økonomiske redningsmulighed består i et samarbejde med omverdenen. Derved kan vi styrkes, og derfor finder jeg Danmarks nej til EF